

Do centra

Jerronime

*Príbeh cesty za šťastím pokračuje,
vďaka procesu transformácie vedomia sa menia aj iní
a ich nový život pre prítomný okamih
im prináša úplne nové a doposiaľ nepoznané možnosti.*

*„Prítomnosť nie je nič iné než pohyb smerom do budúcnosti.
Je to krok, ktorý sme už urobili, je to krok do budúcnosti.“*

Do centra

Jerronime

ISBN: 978-80-971438-7-9

Do centra

Tvoj život nikam nevedie? Máš pocit, že máš niečo dosiahnuť, len aby si si zaslúžil miesto na tomto svete? Zdá sa ti, že čokoľvek urobíš, nikdy nie je dost? Chceš ešte viac... peňazí, lásky, uznania, postavenia v spoločnosti. Chceš byť „iný“, jedinečný. V tvojom vnútri to vždy vrie a tlie.

Ženieš sa za niečím, ale skutočný život ti uniká...

Stačí tak málo. Spoznať svoje centrum,
podstatu bytia a začať žiť „vedome“.

A existencia potom príde k tebe sama.

Reálny príbeh v reálnom svete o tom, ako sa to dá...

Príbeh voľne pokračuje po tom, ako hlavná hrdinka prešla transformáciou vedomia a našla patent pre život.

Život v prítomnom okamihu. Život v šťastí.

Jerronime
DO CENTRA

Vydavateľstvo: GC s.r.o.
Jazyková korektúra: GC s.r.o.
Grafická úprava a sadzba: Oždy production, s.r.o.
Tlač: ARIMES

ISBN: 978-80-971438-7-9

OBSAH

1. Zvedavosť	7
2. Prekvapenie	25
3. Ešte neukončená cesta	50
4. Odhalenie	54
5. Začínajúci rebel	68
6. Dvaja osamotení	96
7. Nečakané stretnutie	122
8. Návrat	140
9. V realite	150
10. Niektorí veľmi „iný“	169
11. Konečný úder	206
12. V raji	222
13. Existenčný zásah	262
14. V jeden deň	280

1. Zvedavosť

Vybrala sa za ňou. Musela ju ísť navštíviť, cítila priam magickú príťažlivosť. Nevedela, čo s ňou je a kde je. Odkedy ju videla naposledy v lietadle. Na jediné správu, ktorú jej poslala, odpísala tiež len jedinou celistvou správou: *Svoj príbeh som ti odovzdala. Je len na tvojom rozhodnutí, ako ho využiješ, nezužítuješ alebo neurobiš nič, či až príliš veľa. Je to len tvoje rozhodnutie. Akékoľvek bude, prajem veľa tvorivých síl v tvojej práci a lásky v živote.* No a potom jej, po siedmich mesiacoch z ničoho nič zatelefonovala, že údajne hrá golf a či by nechcela na pár dní do jej letného sídla na návštevu...

Ostrovná limuzína ju doviezla pred úžasne milý domček. Jednoduchou prirodzenosťou sa vypínal na zelených kopcoch oblasti, o ktorej stále snívala. Auto zastavilo pred zelenou záhradou. Vošla do akéhosi altánku zdobeného farebnými bugenvileami a všade naokolo kvitli kvety od výmyslu sveta. Ale altánok s fialovými žltými bugenvileami musel byť dielo asi nejakého záhradného dizajnéra. Lebo to sa nedá takto snáď ani vymyslieť...

No a v altánku sedeli. Naomi a... Žeby Alice? Vyzerala mladučko. Naomi nikdy nespomenula jej vek... Ale, možno je to len nejaká jej ostrovná priateľka.

„Ahoj,“ postavila sa s milým úsmevom a vykročila jej naproti. „Ja som Alice.“

Tak bola to ona. Naozaj vyzerala ako anjelik. Mala v sebe taký pokoj, nehu, citlivosť. Trochu iného rázu, ako si matne pamätala vtedy na Naomi v lietadle. No a Naomi. Menej opálená

ako vtedy, ale jej výraz bol ešte zvláštnejší... ešte tajupľnejší a zmyslupľnejší... ako...

„Ahoj,“ prerušila ju v úvahách, „som rada, že si prišla...“

„Čau, ja som rada, že si ma pozvala. Nevedela som sa dočkať, mám toľko otázok, bola som zvedavá, čo všetko sa vlastne odvtedy udialo a ako prebieha tá tvoja „transformácia“. Mám toľko otázok už pripravených. Chcela by som totiž o tebe napísať článok.“

„Ale, pani redaktorka, slečna novinárka... pokoj. Pod', dáme si najprv pekne kávičku, potom sa ubytuješ, Alice ti ukáže spálňu, ja zatiaľ prijmem môjho jedného „pacienta“,“ zasmiala sa, „a budeme mať dost' času na zodpovedanie všetkých tvojich otázok.“ Pokojne ju usmernila Naomi.

„Pacienta?“ nevydržala... toto jediné jej ostalo vibrovať v mozgu... Akého pacienta, veď' ona nelieči, nie je doktor, ani fyzioterapeut...

„Dozvieš sa,“ žmurkla. „Pod', ukážem ti kde bývaš. Cíť sa ako doma. Alice, v pohode, idem ja, ak by prišiel Rob, len ho prosím usad'.“

„Môžem sa niečo opýtať? Ale možno budem nezdvorilá...“

„Vieš predsa, alebo snád' to vieš a pochopila si vtedy v lietadle, že ja nepoznám predsudky, klišé a preto ani nezdvorilosť. Pre mňa existuje len „áno“ a akceptovanie všetkého okolo mňa. Len vtedy nie si zaťažená súdmi, obviňovaním, súdením druhých, závisťou, žiarlivosťou, hodnotením, ľútosťou. Môžeš maximálne súcitiť. A ešte ľúbiť! To je najvyššia forma uvedomelého bytia. Ale nič iné neexistuje. Ak máme a žijeme svoj príbeh a sme len pozorovateľmi okolia, sveta, univerza, nepot-

rebujeeme hodnotiť iných, ani nič iné, čo sa deje okolo nás. Nie je to už našou projekciou a nás to nijako neovplyvňuje a nezaťa-žuje. Takže, môžeš sa pýtať čo-koľ-vek!“ zreteľne artikulovala. „Tak, tu je tvoja izbietka... verím, že sa ti bude páčiť a že si tu aj oddýchneš a načerpáš veľa tvorivých síl.“

„Fiha. To je nádhera! To si zariad'ovala ty?“

„Áno. Nejako som v sebe objavila aj tieto skryté vlohy a celý tento domček, či lepšie vilu som zariadila, teda skôr naprojektovala a nadizajnovala sama.“

„No teda, tá otázka, čo som sa chcela pýtať, bola práve k tomu, že či je to ten dom, o ktorom si snívala... A ešte, že či by si mi mohla dať kontakt na jeho dizajnéra, nech si pozriem jeho projekty a získam inšpiráciu... A ty mi povieš, že to je vlastne tvoje dielo... Naomi, naozaj, klobúk dolu!“

„Veľmi pekne ďakujem. Áno, to je ten dom. Podarilo sa. Vlastne to išlo úplne „ľahko“. Vôbec som nič neurobila, úplne sa to celé udialo samé. Vieš ten apartmán, ktorý som mala predtým, spomínala som ti ho tuším, tak v jeden deň mi zazvonili pri dverách nejakí ľudia, že si hľadajú bývanie v blízkosti letiska a chodia po okolí len tak autom a obzerajú si nehnuteľnosti. Chceli len apartmán, jednoduchý, primerane veľký a na mieste, nie ďaleko od letiska. Že ich oslovil zovňajšok celej stavby, aj poloha a na poschodí podo mnou uvideli tabuľu „For sale“, tak si mysleli, že to platí na všetky apartmány v danej budove.

Nie, neplatilo, len na ten podo mnou... Ale tam im nikto neotváral. Bol to taký milý, starší anglický párík a nejako mi to nedalo, vnuknutie pozvať ich ďalej na kávu, samozrejme zapracoval môj vnútorný hlas, inštinkt a tak som ich zavolala dnu

a začali sme hovoriť o nehnuteľnostiach na Ostrove, o cenách, o živote.

Cítili sa tak príjemne, zrejme teda, že odchádzali až po troch hodinách. No a neobišlo sa to bez obhliadky môjho apartmánu. Boli ním očarení. Presne také niečo by si predstavovali. Musia zmeniť bývanie na Ostrove, lebo aj keď sú majiteľmi tradičného kamenného domčeka, či skôr vilky v štýle medzi ostrovnou tradíciou a moderným umením, na kopci, nad morom, na druhom konci Ostrova, musia sa alebo skôr aj - chcú sa presťahovať bližšie k letisku a k hlavnému mestu. Boli dôchodcovia, ale ich syn pracuje na Ostrove v diplomatickej misii a s jeho rodinou bývajú v oblasti, kde som mala apartmán.

Tak by chceli byť bližšie k deťom, teda k vnúčatám... No a moje obydlie by bolo ideálne... „Ak sa vám tu páči, tak sa vieme dohodnúť, ja som mala aj tak sen sa skôr či neskôr presťahovať do kopcov, ku golfu. To je moje vysnívané miesto!“

A oni na to, že veď ten ich domček je na Hills. Takže sme si v podstate len vymenili naše obydlia. Bolo im to také celé sympatické, že sme si ich naozaj len vymenili. Môj apartmán bol v perfektnnej kondícii, ich domček si vyžadoval trošku rozsiahlejšie úpravy a rekonštrukciu a tak sa ceny doladili a vykompenzovali na rovnakú úroveň.

No a potom som chytila tú múzu za pačesy. Pohľad do rokliny z jednej strany, výhľad na more z druhej strany, mi každé ráno dodávali toľko kreatívnej energie, že som nevedela ani kde začať a kde prestať, ani kedy...“

„Áno, je to úžasné... Také jednoduché, harmonické, kameň, drevo, všetko také jednoliate, do toho biele a kamenné odtie-

ne... A všetko také praktické, veľké, priestranné. Teplé! Ale zároveň veľké, priestranné a pritom zvonku také „drobné“ – vieš čo tým myslím...“

„Áno, ďakujem, ďakujem. Som rada, že sa ti tu páči.“

„No dobre a ešte tá otázka... A ty si tu sama?“

„Naomi,“ zakričala zdola Alice, „Rob ťa čaká v knižnici.“

„Áno, už letím.“

„OK, ďalšie otázky budú zodpovedné neskôr... Tak pekný relax, kedykoľvek budeš mať chuť, čakáme ťa dolu v altánku alebo pri bazéne...“

„Ďakujem.“

Ria cítila také priam chvenie v žalúdku. Všetko, čo Naomi hovorila, bolo také prirodzené, presvedčivé, pravdivé. A vždy mala na tvári ten neuveriteľný pokoj, pohybovala sa tak, akoby mala všetok čas sveta, ale pritom jej za tú krátku chvíľu odovzdala toľko informácií. Pritom ona nehovorila pomaly. Naopak, bolo zreteľne vidieť, že je myšlienky behajú po rozume „naspeedovaným“ tempom a teda mala čo robiť, aby ten tok myšlienok držala pod kontrolou a menila na vhodné toky slov, keď mala pasažiera ako ona, čo ešte o meditácií nevedel nič a teda zrejme nemohol rozumieť „reči ticha“.

Osprchovala sa, vybalila si veci. Čo je to za človeka? Tá Naomi? Videla ju raz v živote, boli spolu na konferencii. No a potom v lietadle. Pred zhruba pol rokom. A teraz ju kľudne pozve k sebe domov, na Ostrov. Ozvala sa z ničoho nič po siedmich mesiacoch a pozvala ju k nej domov, na Ostrov.

Tá zvedavosť, či výsledky „transformácie“ boli alebo sú účinné, bola taká veľká, ale napriek tomu sa Ria sedem

mesiacov neodvážila jej poslať ani email. Ona. Čo nemá s ničím problém. Vôbec jej nerobí stres zavolať ministrovi aj v noci, ak zistí číslo a ak potrebuje nejaké informácie. Tak prečo jej to toľko trvalo? Keď hľadala tú otázku v sebe, kde sa schovala, a hlavne PREČO? Veď Naomi je prakticky bežný človek, žiaden politik, žiadna hviezda vo výslní, nijaká celebrita. Obyčajná žena. Z mäsa a kostí, ako každá ďalšia. A predsa taká „iná“. Neprekonateľne iná.

Má tu týždeň alebo koľko bude môcť na to, aby získala ešte čo najviac informácií. O nej, o jej živote. O Alice. O tom „niekom“, kvôli komu podstúpila celý tento proces svojej premeny. O tom pokoji, čo z nej sála. Čo z nej, všade navôkol. Od nadšenia a harmónie, ktorú cíti vo svojom vnútri a ktorá sa šíri ako opar vôkol nej.

Ria si dala rýchlu sprchu, vybalila si veci. Prekrásna izba. Už teraz sa cíti ako doma.

„Ria. Všetko v poriadku?“ milo sa jej prihovára Alice, keď ju zbadala schádzať dolu schodmi. Stála v hale smerom k terase a maľovala nejaký obraz... normálne, olejovými farbami...“

„Páni. Ty pre zmenu maľuješ?“

„Nie, len ma to trošku chytilo... Vieš, pri Naomi sa ti začnú otvárať všetky pravdivé chodníčky v tebe, všetky zablokované kódy a zamknuté komnaty. Tým, že žije naplno a vedome, vidí do ľudí. Cíti vesmír, cíti energie okolo seba. Tak ako ja, lenže ja som veľa javom a tým silným myšlienkam neverila. Nebrala som ich vážne a nepretavovala som ich do reálu. Nezamýšľala som sa nad nimi. Až Naomi, svojou energiou a vierou a tou láskou, ktorú stratila a tak veľmi bytostne prežívala, tak veľmi po nej túžila, len tým uverila tej sile. A tým pochopila, čo znamená

jednota energie celého sveta. Celého univerza.“

„Aha, chápem...“ no vyzerala asi ako neveriaci Tomáš. „Tak a tebe povedala, že máš maľovať?“

„Joj,“ začala sa rehotat' Alice, „kdeže. Vieš, Naomi začala tvoriť. Ale nie to, čo doposiaľ. Proste, ona sa začala venovať úplne novým činnostiam, no takým, na ktoré ľudia potrebujú školy alebo študujú účelovo, lebo si myslia, že keďže ich rodičia niečo také robili, tak majú zrejme aj oni zdedený talent, a teda sa môžu uberať tým smerom. Nič také... Naomi začala s aktivitami, o ktorých nemala nikdy ani tušenie, ani vedomosť, ako sa robia. Teraz, popri smútku za jej bývalým, pri tom seba-obrodzovaní alebo ako to máme nazvať, začala tvoriť. Len tak. Pre seba. A ono to išlo. Tento dom - jeho dizajn. Krásne. Slová piesní. Vymyslela jeden nový funkčný portál, rozbieha sa veľmi sľubne... Ale mám zakázané o tom ešte hovoriť. Ona - napísala dokonca knihu. O nejakých praktických radách do života – teda takto mi ju aspoň stručne jednou vetou opísala,“ smeje sa Alice.

„To vážne? A kde je tá kniha?“

„Neviem. Má ju... Ale nechce ju vydať, ani s ňou zatiaľ nič podnikat', že je to len jej uspokojenie, zatiaľ...“

„No a ako teda teba primäla k maľovaniu?“

„No veď, tou knihou. Raz mi vypadla z tašky servítka. V tej mojej starej práci, v tej „verejnoprospešnej inštitúcii“, som si počas jednej veľmi smerodatnej a dôležitej porady,“ zasmiala sa pritom s miernym sarkazmom v hlase, „od samej nudy nakreslila na servítku, ktorá bola na stole k chlebičkom, to nám servírovali obligátne - asi, aby upútali našu pozornosť, aspoň tými chlebičkami... no už som sa stratila...“

„Alice, že si niečo nakreslila...“

„Jó, ano... nakreslila som tam dvoch tigrov. No a Naomi to videla a povedala mi, nech jej skúsím namaľovať aspoň desať, ale poriadnych malieb do jej knihy. Že dovedy ju nevydá. No a tak mi kúpila celú výstroj a výzbroj, už som síce namaľovala asi dvadsať, ale knihu stále nevydala... Asi sa jej nepáčia...“

„Ukáž... Ale, veď je to perfektné. Wow. Veď ty si asi skrytý talent. Delfín. Krásny. A stále len zvieratá?“

„Nie, nie, nie... Rôzne, aj abstrakt. Aj krajinky. Ale tie zvieratá a rastlinky ma bavia nejako najviac... A Naomi tvrdí, že som v tom najlepšia...“

„Tak, ak to Naomi tvrdí... určite je na tom niečo pravdy...“ to nebola sarkastická, na novinárku... Tu sa deje kus životnej cesty, tu sa ŽIJE ŽIVOT. Skutočný. V celej jeho kráse.

Vošla do altánku.

Sedela tam Naomi s „tým“ nejakým Robom. V čulom rozhovore.

„Oh. Tu je naša drahá pani redaktorka,“ usmiala sa Naomi, skokom bola pri nej a už jej predstavovala Roba.

„Dovoľ mi, aby som ti predstavila Roba. Verím, že si môžete rovno tykať a vynecháme všetky zdvorilosti. V mojej prítomnosti by mali vibrovať len rovnaké a príjemné energie a teda, ktokoľvek ich nebude zdieľať, nie je ešte „pripravený“ a samovoľne odíde. Tí, čo ich budú cítiť rovnako, budú hneď sympatizovať spolu, rešpektovať sa a tolerovať, čokoľvek urobíme alebo povieme. Je tak Rob?“

„Hm... ano...“ trošku, dosť potichu a so sklopeným zrakom zamumlal Rob...

„Ale, čo je, Rob? Stalo sa niečo? Čo si tak stíchol?“ dobiedza Naomi... Ale už jej to zapína... Niečo sa medzi tými dvomi muselo prihodiť. Nedejila by sa. Vysokopostavený politik a novinárka. Odvážna, smelá, pravdovravná. Na dnešných novinárov priam stelesnené dobro a pravda.

„Vy sa poznáte? Rob? Vy ste mali kedysi nejakú výmenu názorov? Alebo slovnú prestrelku? Cítim, že sa niečo deje, poznáte sa a niečo sa medzi vami stalo...“

„Áno, áno,“ skočila jej Ria do reči. „Mali sme dosť ostrú výmenu názorov, ale to bolo, tuším pred vyše rokom.“ Povedala a poslala Naomi očný signál, či s ňou môže hovoriť. Osamote.

„Nie je to potrebné...“

Čo? To hovorí Naomi nahlas? Moje nervy... - zalape Ria po vzduchu.

„Prepáč, ale Rob, ktorý tu sedí možno má nepríjemné spomienky, tak ako ty. Možno ho napadlo to isté, ako aj teba, že sa chcel v prvom momente, ako ťa zbadal postaviť a odísť, ale garantujem ti, že si to veľmi rýchlo uvedomil a svoje negatívne emócie aj hneď rýchlo vedome vyčistil... Tak je Rob?“ otočila sa smerom k nemu. Rob sa už zasnene pozeral niekde do vzduchoprázdna rozprestierajúceho sa presne medzi bazénom a okrasnými kríkmi. Zrejme tam videl minimálne – „anjela“, podľa výrazu na jeho tvári.

Postavil sa, prešiel k nej. Oči mu svietili všetkými farbami, opálená, snedá pľeť, vyšportovaná postava. Vyzeral oveľa lepšie, ako kedysi, keď bol na ministerstve. Nedalo sa to ani porovnať. Podala mu ruku, pobožkal jej ju a už odpochoďoval po šampanské, že na prípitok starých známych, či lepšie kolegov – nesympatizantov. To bolo ale dávno, poznamenal.

Samozrejme, snažil sa premôcť svoje rozpaky a dostať sa do obdobného klľudu a pokoja, akým tu boli očividne všetci zharmonizovaní. To je vážne také jednoduché? Stretnúť úhlavného nepriateľa, človeka, s ktorým si rok nevedeli prísť na meno, a zrazu je všetko v najlepšom poriadku? On sa zahľadí do čarovného vzduchoprázdna, precitne a usmeje sa na ňu? Alebo je to celé nejaké divadlo? Ale to by snád' bolo cítiť, aspoň trochu nejakú nervozitu, lenže tu nie je, okrem pokoja a mieru, cítiť nič.

„Rád by som pripil na Naomi. Na to, čo dokázala a koľkým ľuďom okolo seba pomohla.“

„Ale Rob, prosím ťa, povedali sme si, že túto tému nebudeme otvárať. Všetko sa stalo, dialo mimovoľne, bez týchto afirmácií by som sama nikdy nepochopila, že to všetko fakt „funguje“.“

Do kelu, čo tu funguje. Áno, ten príbeh Naomi bol pútavý, priam neuveriteľný, ale o akej pomoci tu títo dvaja hovoria? O akej afirmácií, či konfrontácií? A vôbec, čo tu tento Rob vlastne robí? Veď Naomi odišla z politického diania minimálne pred rokom, alebo okolo toho obdobia, ako sa stretli v lietadle. Ale počkať, veď aj Rob bol „odvolaný“ zhruba v tom čase. A ako vie, Naomi trávila väčšinu času mimo ich Rodnej krajiny... No a ten jej článok vlastne vyšiel niečo predtým, ako bol Rob definitívne odvolaný... Ako to vlastne všetko je? Kto komu pomohol? A hlavne ako?

Jasne, mám to... Ona... Ona je tá, tá skutočná, kvôli ktorej sa nakoniec rozviedol... so svojou ženou, nie kvôli tej herečke, ako sa hovorilo... Áno, to musí byť tak. Teraz si spomína, veď to bolo zhruba pred rokom, čo vyšiel ten článok... Tak takto to je. Preto sú takí spokojní a pokorní, lebo sú zamilovaní.

„Myslím, že by sme si teraz mali pripíť na naše stretnutie. A na veľa tvorivých podnetov do budúcnosti, pre všetkých...“

„Áno, ako hovoríš. Naomi. Žijeme len s takou energiou, ktorá nás každý deň naplňuje a robí šťastnými,“ prehovoril zvonivým hlasom Rob a žmurkol na Naomi.

Ako sa na seba pozerajú.

Aká energia z nich vyžaruje...

„Naomi – nechám vás trošku, asi si máte o čom pokecať...“
Ria trošku v pomykove navrhuje.

„Ale Ria, ostaň, veď si len teraz prišla. Posedíme, pokecáme, všetci spolu...“

Na to sa postavil Rob a nečakane ohlásil, že si niečo dohodol teraz na odpoľudnie, nejaké pracovné stretnutie, tak sa ide pripraviť... A že zavolá zajtra ráno.

„Pridáte sa ku mne? Zajtra? Zahráme si?“

„Áno, jasne. Ria? Tuším hrávaš golf. Prepáč, ja som ti zabudla povedať, aby si si doniesla aj golf-bag, ale mám tu jeden náhradný. Môj. Starší, ale funkčný! Čo ty na to?“

„Nie, ďakujem, ja si radšej oddýchnem pri bazéne, ak to nebude prekážať a pochyťám nejaký ten bronz...“

„Áno zlato, kľudne, čokoľvek sa ti ráči, ale myslím, že by si mala vidieť miestne ihrisko. Takú krásu nemáš možnosť len tak nájsť... Je to niečo výnimočné! No tak poď s nami,“ melodicky nadhodí Naomi.

„No dobre. Pridám sa teda. Ale, nehnevajte sa, vopred sa ospravedlňujem, ak vám budem kaziť a spomaľovať hru...“

„Nebud' malá. Nič také tu v našom prípade nehrozí... Super, tak sa teším.“

„OK, tak zajtra, stretneme sa v Clubhouse? O desiatej?“ opýta sa ešte Rob vo dverách.

„Áno a pekný večer...“

Aha, tak on tu nebýva. Takže je zrejme niekde na hoteli. Alebo v inej vile? Čo sa tu hádam všetci na Ostrov, za Naomi, postupne presťahujú? Alice, Rob, teraz ja... – uvažuje Ria.

„Alice, kde si sa stratila? Pridáš sa k nám?“ kričí na ňu Naomi.

„Áno, už idem...“

Žiadne, „kde si – čo robíš“ ... Proste, každý je pánom svojho času, priestoru, každý zodpovedá za svoj život. To si pamätala z jej príbehu.

„Naomi, dám si s vami len symbolicky na prípitok, idem učiť Roba meditovať.“

„Aha, OK...“ trošku prekvapene Naomi otočila hlavu smerom na Alice. „Nevedela som, že ste sa dohodli.“

„Áno, dnes ráno na golfe. Že mu to ešte veľmi nejde.“

„Dobre, jasné – tak nech sa vám darí... meditovať.“ Ria si nebola istá, ale cítila mierny sarkazmus v tóne Naominho hlasu. To by už ale k nej, snáď, nemalo patriť...

Niečo viselo vo vzduchu. Žiarlivosť. Ale prečo?

Potom si teda pripili, tretíkrát, na „prítomný okamih“. To bol základný terminus technicus pri pripíjaní. Pri myslení. Prítomný okamih. Žiadne zacyklovania sa, len tu a teraz.

„Naomi?“ odvážila sa jej, po asi treťom pohári šampanského, opýtať ďalšiu pripravenú otázku, teda takú oficiálnu, tú, ktorá ju vlastne zaujímala zo všetkého najviac.

„Áno, viem, chceš sa opýtať na Roba. Prečo ho odvolali? Aký